

TATÍNKU, UŽ BUDE KONEC?

rozhovor s duem lektorů, otcem a synem Radvanem a Štěpánem Páclovými

Jak dlouho jezdíte lektorovat na amatérské přehlídky?

Radvan: Mně v roce 2009 zavolaal Milan Strotzer, jestli bych nemohl jet do Hodonína. Zaskočilo mě to a od té doby se stává, že jsem zván do různých lektorských sborů. Myslím dokonce, že jsem od té doby nevynechal.

Štěpán: Vlastně ani nevím, jak to celé vzniklo. Zřejmě v tom má prsty Luděk Horký, ale nechci ho tu očerňovat. Loni jsem byl pozván na pražskou Třísku. Letos, po hledání termínů na různé přehlídky, vyšel tento volýňský.

Reprezentujete různé divadelní generace. Shodnete se v hodnocení představení, nebo se spíš přete?

Radvan: Cítím se zaskočen, nějak to neumím vyjádřit.

Štěpán: Já bych chtěl říct něco vtipného, ale nic mě nenapadá...

Stačí říct, jestli máte odlišný divadelní vkus.

Štěpán: Rozhodně máme odlišný vkus. Ale většinou se shodneme.

Radvan: Hm.

Štěpáne, bylo vaše rozhodnutí jít k divadlu ovlivněno rodinným modelem?

Štěpán: Modelem! No, ten model byl natolik silný, že nebyla jiná cesta. Totální patriarchát.

Radvan: Matriarchát.

Štěpán: Matriarchát taky. Měli jsme ten rozhovor udělat včera v noci. Ne, vážně. Mně se jako klukovi líbilo, že jsem mohl na tatínka v průběhu představení v Činoherním klubu volat: "Tatínku, už bude konec?" Tam se to nějak stalo.

Radvane, jak jste zareagoval, když se syn rozhodl vydat se na divadelní dráhu?

Radvan: Mohu jenom říct, že se mě naše maminka zeptala, jestli vím o tom, že se Štěpán přihlásil na DAMU. Řekl jsem, že nevím. Snad jsme ho nijak neovlivňovali, bylo to jeho rozhodnutí.

Takže jste ho od tohoto nápadu nezrazoval jako mnoho divadelních rodičů?

Radvan: Pamatuji si jeden moment, to bylo na Mikuláše, kdy Štěpán seděl v křesle a já jsem přilítnul z divadla,

protože jsme měli generálku. Rychle jsem na sebe hodil vousy a ty věci, co s tím souvisí, a začal jsem mluvit. Štěpán se zeptal maminky: "Maminko, není to náhodou tatínek?" Tím to všechno skončilo. Sundal jsem vousy a jel jsem zpátky do divadla.

Štěpáne, byl jste rovnou rozhodnutý pro režii?

Štěpán: Po dramataku a nějaké zkušenosti Na zábradlí jsem přišel do Radaru, kde mě hrozně bavilo hraní, takže jsem přemýšlel i o herectví. Pak jsem si ale říkal, že se vlastně hrozně stydím. Pamatoval jsem si stresy z Wolkerových Prostějovů, co to všechno vždycky stálo nervů a že mi to nakonec až tolik nešlo, tak jsem to nějak vzdal a dal jsem si přihlášku na režii.

Měl jste mladickou fázi revolty, kdy jste se vůči tátovi chtěl vymezit za každou cenu?

Štěpán: To jde v takových vlnách. Mezi námi nepřímo probíhají debaty o tom, co děláme a kde spolu nesouhlasíme, ale vždycky je možnost vidět, v čem je odlišnost. Možná protože jsem měl oba rodiče v Činoherním klubu, vtisklo se do mě to, co pro ně bylo v divadle důležité. S tím se nějak konfrontuji. Není to vymezování. Spíš přemýšlím, v čem ty věci, které tátovi přijdou důležité, jsou zakotveny v době, kdy fungovaly, a jak moc či zda vůbec jsou aplikovatelné dneska. Že by tam bylo ale nějaké apriorní popření, to asi neproběhlo.

rozhovor pokračuje na straně 8

K.V.A.S. Karviná / režie: Lucie Raczová

K. Lupinec a S. Štemberková: Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka

HRÁT PRO ZUBAŘE BYLO BÁJEČNÉ

Rozhovor s Lucií Raczovou, režisérkou a herečkou souboru K.V.A.S.

Jak jste přišli na text *Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka*?

V Amatérské scéně, vyšlo to v edici Hry prověřené jevištěm. Shodou okolností ale byl můj bratr už dva roky předtím v Kladně na služební cestě a přinesl mi kulturní zpravodaj, kde byl program zubařů od V.A.D., tehdy jste to hráli (*autorka rozhovoru je členkou souboru V.A.D. a v kladenské inscenaci hrála MuDr. Imrmannovou - pozn. redakce*). Bratr mi o vás vyprávěl a hra mě moc zaujala. A když pak text vyšel v AS, hned jsem po něm hrábla.

Viděla jste inscenaci V.A.D.?

Neviděli jsme to nikdo, ale moc bychom chtěli. Dopisovali jsme si tenkrát v roce 2004 nějakou dobu s Honzou (Kazimír Lupinec) ohledně autorských práv.

Jak jste došli k přestávce? Naše inscenace měla asi 75 minut bez přestávky...

Fakt? Postupem času se nám to za těch osm let asi nějak nasbíralo, a to jsme vyhodili reklamy. Vyprávěčem je v textu medička Hajníková, ale my to máme rozdělené na dvě různé osoby.

Na jevišti to není moc vidět, ale hrajete těhotná. V kolikátém jste měsíci?

Jsem na začátku osmého. Zubaři se mi takhle hrají dobře, protože v plášti není nic vidět, ale už se skoro nevejdou do kostýmu.

Počkejte, musím vymyslet alespoň jednu rozumnou otázku...

Na Buchary do Ostravy jsme jeli jen tak, nečekali jsme, že se dostaneme na celostátní přehlídku. Nechtěli jsme na ni jít s premiérou, a tak jsme soutěžili se Zubaři (tady to byla 33. repríza). A jak jsme byli bez stresu, tak to nečekaně dopadlo... Nepočítala jsem, že v tomto stavu ještě někam pojedou.

A je nějaké speciální místo, kde jste zubaře hráli?

Dvakrát jsme hráli na zubařském sympoziu, to bylo báječné.

Říkala jste, že máte novou premiéru. O co jde?

Jmenuje se to Drcla loktem vo kredenc, autorem je Robert Vrba z Brna, také z amatérského divadla. Měli jsme na repertoáru například Řeči od Neila Simona, ale autorská práva jsou hrozná věc.

-leh-

ROZPAKY Z ODVAHY

Děj hry Kazimíra Lupince (vlastním jménem Jan Červený) se odehrává během jednoho týdne na zubním oddělení. Protagonistou hry je doktor Svatopluk Novák. Je to znamenitý zubař a vynikající člověk se silnými morálními zásadami. Má však i chybu - je občas značně nerozhodný... Ale v jeho případě existuje řešení: jsme to právě my, diváci, kdo mu může pomoci. V případě této hry jsme ještě navíc i pacienti zubního oddělení.

Takové nastavení divadelních pravidel, kdy aktivní součástí představení je kromě herců i divák, znamená, že pomyslná bariéra mezi jevištěm a hledištěm takřka mizí. Domnívám se, že v případě DS K.V.A.S. Karviná bylo toto základní pravidlo dodrženo. Od počátku vlastního scénování příběhu bylo zřejmé, jakým způsobem soubor divadelní text *Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka* pochopil.

Myslím si, že tento text nabízí především určitou konkrétní provokaci jak pro režiséra, tak i pro herce. Přirovnal bych to ke komedii dell'arte, kde byl vždy pouze rámcový text a o vlastní divadelnost se postaral herec s mírou své dovednosti, kterou jednotlivé typy vyžadovaly, a se vztahem s ostatními typy. Další důležitou součástí byla hra, která svou podstatou umožňuje především svobodně se postavit k sobě samotnému a uvolnit tak energii, která snadněji umožní využívat dovednost herce a nabízet jiné než mechanické možnosti.

Slova, která drží strukturu hry, však také nabízí jiné než slovní

jednání. Soubor ale více věřil slovu než mimoslovnímu jednání. Je nepochybné, že slovní komediálnost této hry je do jisté míry dostačující. Divák přijímá tento způsob scénování příběhu, ale cítí určitou nedostatečnost. Jeho aktivita při rozhodování o dalším vývoji osudu zubaře Nováka díky důrazu na slovo svým způsobem slábne, poněvadž tělesnost je zde pouze doplňkem. Hra ve smyslu soutěživosti tak dostává jen minimální rozměr, poněvadž pouhé slovní konstatování dodržuje smysl komedie, ale postrádá nezbytnou složku, kterou je napětí mezi slovním a fyzickým jednáním herce. Ve chvíli scénického obrazu fyzické soutěživosti (skákání s pytle) se náhle tělesná nedostatečnost projeví pouhým mechanickým plněním, které předepisuje text, a není zážitkem, který by si tento obraz zasloužil.

Je přirozené, že nelze předepisovat, jak se uchopí divadelní text, ale v případě *Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka* je třeba mít na paměti, že jsme u zubaře, kde bolest a slast jsou blízko sebe. Stojí za to pokusit se využít inspirativnost slova pro tělesný obraz, který bolest a slast vidí ve smyslu fyzického jednání. Námaha a odměna je tu v rovině vztahu mezi jednajícím hercem a přirozenou odměnou ve formě bavícího se diváka. Zvolená cesta souboru bezpochyby není chybou, ale je spíše nevyužitou možností, kterou divadelní text potencionálně nabízí.

Radvan Pácl

Několikrát jsem viděl, podobně jako asi víc lidí zde, původní *Rozpaky* od V.A.D. a samozřejmě jsem se neubránil srovnání. I přes sympatickou snahu karvinského souboru zůstává původní zážitek nepřekonán.

Vitek Štěpán

Příjemně rozsekaná anekdota, vystavěná na známém a osvědčeném principu komunikace s divákem. Pouze si nejsem jista, zda jí prospívá metráž dvouaktové hry.

Jana Urbanová

Já mám státní chrup. Už dlouho. Takže, mě se to moc netýkalo. Ale bylo to milé. Opravdu. Líbila se mi sestřička. No nic. Nejspíš už je zadaná.

Jan Milota

To je jako v manželství. Můžete se vdát nebo oženit podruhé a srovnávat vše s prvním manželstvím, anebo se na to můžete vykašlat a přistoupit k tomu tak, že i podruhé je poprvé. Může se vám to podařit, ale také nemusí. Zkrátka, pokud se vám to nepodaří, protože to poprvé bylo osudové, nejlepší pak je určitě se vdávat a ženit jen jednou za život, ale názory se různí. Když přesně víte, jak do detailu vypadá Svatopluk Novák, nemůže vás už nikdo nikdy přesvědčit o tom, že je také Sváta. Může se o to, ale stále pokoušet. To samozřejmě ANO.

paní Huláková

Filip Müller: Postel aneb Život není pro děti

TAHLE INSCENACE SE NAPSALA SAMA

Rozhovor s autorem textu a režisérem inscenace Filipem Müllerem

Jak jsi přišel k tomuto tématu?

Chtěl jsem původně napsat krátký příběh o klukovi, který se dostane do světa po smrti. Když jsem si ale po nějaké době po sobě přečetl první část, najednou mi z toho začalo samo vystupovat onkologické oddělení a dva kluci, kteří mají rakovinu a vnímají svět úplně jinak. Pomyslel jsem si, proboha, to vůbec nemůžu psát, to je strašné téma a nic o něm nevím. Založil jsem text do šuplíku s tím, že ho nedopíšu. Pak jsem si ale řekl, že má sdělení, které potřebujeme. Jako divadelní soubor Nová generace bychom podle mého názoru takovéto věci měli odhalovat, protože nikdo jiný to v podstatě nedělá.

Prý jsi sbíral informace k tématu přímo v nemocnici...

Ano. Když jsem se nakonec rozhodl, že hru dopíšu, dal jsem si podmínku, že o tématu musím vědět něco víc. Požádal jsem v Motole, jestli by mě nevzali jako neplaceného dobrovolníka. Už druhý den jsem myslel, že se tam v životě nevrátím. Byla to hrůza. Původně jsem plánoval text přepisovat, aby se víc podobal onkologii, jenže to nakonec bylo naopak. Čím dál víc jsem zjišťoval, že to sedí, jak se lidově říká, jak prdel na hrnec. Lidé se tam pohybuji, nevědí většinou, co

s nimi je, obzvláště ti mladí, a vnímají to jako svůj vlastní svět. Vojta a Petr vznikli na podkladě skutečné události dvou kluků, se kterými jsem pracoval.

Říkáš, že jsou témata, o kterých se nemluví a která by měla mladá generace otevírat. Která to jsou?

Po převratu, kdy se otevřela možnost svobody slova, začal každý říkat svůj názor. Někdy až příliš. Neustále se všichni snaží otevírat tabu, hledat tabu v něčem, co je normální. Otevírají témata historie, komunismu, nacismu, ale nehledají se tabu dneška, přítomnosti. Co se děje, ale i podprahové věci. Věci, které nezaujmu na první pohled, ale jsou o to důležitější.

Ve druhé části představení se objeví monologické výstupy hlavní postavy. Proč jsi je použil?

Velmi dobře fungují například ve scéně, kdy Petr oznamuje Vojtovi smrt jeho dívky. Slouží pro vystavení kontrastu mezi tím, co si člověk myslí a jak jedná. Zkoušeli jsme všechny monology odebrat a hrát bez nich, ale úplně se změnilo vnímání postav. V promluvě mezi hercem a divákem se postava divákovi otevře. Najednou ji nejen vidí jednat, ale cítí ji.

V představení se dotýkáš tématu smrti,

dětské nemoci, pojetí lásky i víry. Není to na jednu inscenaci příliš?

Mně to takhle vzniklo. Dovolím si říct, že jsem tuhle inscenaci nenapsal, že se napsala sama. Prostě jsem vložil pero na papír a postavy žily. Ony samy si skládaly příběh. Vím, že to zní jako blbost, ale nedokážu to jinak pojmenovat. Představení, a především konec, je balance na hranici klišé. Ale ta balance už je na jedinci, ne na nás. My to takto podáme a na někoho to je moc, někdo by i přidal. Jestli je to pro někoho klišé, tak prosím, pak jsem asi klišé člověk.

-jip-

KDO ŘÍKAL, ŽE KÝČ NENÍ PRO DĚTI?

Poznávání temných stránek lidského života a touha vyjádřit se k osudovým situacím, v nichž bezvýchodnost – či spíše nevyhnutelnost smrti – je přirozeným (ba jediným) východiskem, patří k nedílné výbavě dospívající generace. Nutkavou potřebu sdělovat a osvětlovat svůj pohled na svět a lidskou existenci v něm proto nelze než přivítat. Nicméně musí být splněna jedna zásadní existenční podmínka – a tou je upřímnost a pokora.

V inscenaci DS Nová generace Postel aneb Život není pro děti jsme jako diváci konfrontováni s výpovědí mladého souboru o osudech mladíka, který v mezní situaci na pokraji života a smrti nachází „to“ lidské a do života se vrací s pro něj zásadním zjištěním, že „aby ke květině přivoněl, stačí se ohnout a nemusí ji hned trhat“.

Inscenace přináší v první své části sled na první pohled působivých scénických obrazů (včetně velice efektního vstupu ústřední postavy prosvíceným oblakem kouře), technicky precizně zvládnutých tanečních a pohybových kreací (možná postupem času příliš konvenčně choreograficky řešených) a emočně silného hudebního doprovodu (viz například tematicky vhodně zvolené Sweet dreams...). Druhý pohled na strukturu jednotlivých částí celku však prozradí, že v jeho výstavbě je – přes zdánlivou formální ucelenost – nemálo technických nedotažeností a lapsů. Ve druhé části inscenace je obrazovost úvodních výstupů – nočních můr, temných představ či zhmotněných bolestí a nářků – nahrazena kódem jiným. Vše podstatné začíná být (hojně a doslovně) sdělováno slovem. Inscenace přitom hovoří slovem mnohdy namnoze banálním, promluvami složenými z výkřiků a konstatování, jež vzbuzují dojem umně poučeného, místy (rádoby) filoso-

fujícího ponaučení o lidské existenci. Jistá naivita textu, jež je v něm přítomna, by mohla být za jistých podmínek sympatická: pokud by se jednalo o upřímnou výpověď tvůrců. Jinak se naivita mění v lacinost.

Odkazuje se na vlastní prožitek a osobní dojem, musím zároveň konstatovat, že se do mé mysli vtírala neodbytná pochybnost o autenticitě samotného sdělení (či snad přímo opravdového tématu?), jež mi nezřídka evokovalo velmi zjednodušený pokus o lekci (třebas) z existencialismu, jejíž učebnicové převyprávění působí více škody než užítku.

Sebevědomí má herecký soubor na rozdávání – vnitřní sebejistota jevištního konání herců je tak výrazná, že dokáže publikum strhnout a přesvědčit ho o tom, že jejich virtuozitu jest bezpodmínečně nutno ocenit. Ostatně, učinil bych tak rád, ba velice rád rovněž osobně. Pokud bych ovšem dokázal najít v hereckém konání smysl toho, co (mi) chce inscenace sdělovat. Obávám se však, že mi v tom spolehlivě brání právě výrazná míra osobního sebeprosazení jednotlivých tvůrců a nepokrytě záměrný důraz na emotivní apelativnost hraničící s něčím, co by již bylo lze nazývat citovým vydíráním. Takovéto rozložení sil pak paradoxně umožňuje jisté části publika s nekritickým obdivem a nadšením přistoupit na předloženou scénickou tezi a té druhé připravit trýznivá muka při marném tázání se po hranicích kýče, upřímnosti a kalkulu.

Protože řečeno – tentokráté písemně – s Milanem Kunderou: „Kýč vyvolává těsně po sobě dvě slzy dojetí. První slza říká: jak je to krásné, děti běžící po trávníku! Druhá slza říká: jak je to krásné být dojat s celým lidstvem nad dětmi běžícími po trávníku! Teprve druhá slza dělá z kýče kýč.“

Petr Christov

Po shlédnutí předchozích inscenací Nové generace, které šly zcela mimo mě, jsem si říkal: „Ó divadelní Bože, proč ten Filip neudělá něco, co mi bude tematicky blízké...“ A hle, byl jsem vyslyšen. Děkuji za nádherné představení s obrovským přesahem, krásnou hudbou a geniální choreografií.

Vítěk Štěpán

Na tu jsem se těšila, protože v Rakovníku mi utekla. Chvilku jsem koketovala s myšlenkou, jestli to na mě není příliš vypočítavé (hudba a „krvinky“ jako z Dráculy), ale dojalo mě to, takže asi ne... S tou květinou trochu jak Liška v Malém princí.

Eva Suková

Znám Filipa od dětství. Tedy jeho. Filipe, jistě víš, že z Hronova ti nejlepší postupují na „Žně“ do Klášterce. Nechci být patetický, ale u Tebe činím výjimku a zvu Tě touto veřejnou cestou do Klášterce, Hronov neHronov.

Jan Milota

Týdenní výročí svatby se nedá zkrátka oslavit jinak, než tak, že je člověk držený od rána do večera ve vlastní posteli. Nemůže jít ani na divadlo, musí prostě trčet v peřinách, může se třeba bát, mít strach z toho, že má být někde jinde, ale nedá se nic dělat, sedm dní je sedm dní. Jednou jsme si řekli ano skoro v kostele, tak teď výročí v rámu postele.

paní Huláková

David Williamson: Urví to!

HLEDALI JSME HRANICI MEZI DIVADELNOSTÍ A PORNOGRAFIÍ

Rozhovor s režisérem Martinem Volným

Čím vás text Davida Williamsona oslovil?

V současné době se peníze dostávají do popředí úplně všeho. O vánocích vidíme spoustu úvěrových společností, které nabízejí peníze, na jaře pak spoustu nešťastných lidí, kteří musí úvěry splatit, protože neodhadnou své schopnosti. Zaujal mě příběh Loren, která není hloupá, není zlá, jen se chce vyrovnat s okolním světem, který je dnes rozkastován podle toho, kolik kdo čeho má. Existují dvě verze scénáře, jedna s happyendem a druhá bez. Vybrali jsme si tuhle variantu, protože podle mě po tom, co se všechno stane, nemůže příběh skončit úplně šťastně. Je tam rozřešení hlavních postav, neklesne na úplné dno, nezaprodá se zcela, ale happyend to není. Perlička je, že tenhle konec donutila Williamsona napsat Madonna, která v londýnské premiéře hrála Loren. Vysvětlila mu, že podle jejího názoru takhle ten svět nefunguje, a on to na to konto přepsal. Měli jsme v ruce oba scénáře a tenhle mi přijde reálnější. Původní končí stylem vše odpuštěno, jede se dál a máme se radši než předtím.

Nevyznívá to, především v kontextu velké přehlídky, trochu i jako kritika finančních poměrů v kultuře?

Svým způsobem ano. Systém, kdy se nejdříve škrtvá v kultuře, svědčí pouze o nízké kulturní vzdělanosti lidí, kteří o tom rozhodují. To je problém národa, který se za dvacet let ještě nedokázal vypořádat sám se sebou a se základními hodnotami. Jsme malá volební skupina, špatná voličská základna. Můžeme řvát jak chceme a odpověď může vždycky znít: tak to prostě nedělejte.

Jak se herci vyrovnávali s činností, které inscenace obnáší? Narážíím pochopitelně na milostné scény...

Když jsem text přinesl, zavládlo všeobecné nadšení. Asi si všechno neuvědomili napoprvé. Fakt je ten, že naše milostná scéna dvou děvчат zpočátku vypadala jako tančení ploužáků v šesté třídě. Holky od sebe byly půl metru a úplně chybělo erotické napětí. Co se týče naší herní pomůcky, klobouk dolů před Milanem, který to sehrál. Museli jsme trošičku upravovat, protože v originále

mu s tímto předmětem jezdí Loren pod bradou a po obličejí. Když jsme to zkusili, museli jsme konstatovat, že má Milan jakýkoli výraz, jen ne výraz vášně. Zůstali jsme proto pouze u přejíždění po zádech. Bylo nutné najít hranici mezi divadelností a pornografií.

-jip-

MŮŽE TO VYJÍT, KDYŽ TO NECHCETE “URVAT”!

Divadlo bez zákulisí ze Sokolova dorazilo na přehlídku Piknik do Volyně s inscenací hry australského autora Davida Williamsona „URVI TO“. Přenesli jsme se tak z jihočeského venkova prostředí nedalekých Hořtic do New Yorku 90. let. Do prostředí místní „high society“, která žije v příbýtcích za desítky miliónů dolarů. Do prostředí, které má svá pravidla, svůj jasný postoj k životu, který je vymezován schopností dobře investovat již jednou reinvestované peníze. To samozřejmě ovlivňuje i vztahy, které mají obdobně recyklačně investiční charakter.

Prostřednictvím Loren, hlavní postavy příběhu, sledujeme její „iniciační“ vstup do světa velkého businessu s uměním. Sledujeme příběh bývalé marketingové pracovnice, která není spokojena se svým dosavadním profesním, ale v průběhu děje se dozvídáme, že i osobním životem. Její „iniciační“ zprostředkování prodeje obrazu Jacksona Pollocka může Loren vynést minimálně desetiprocentní výnos. Záleží jen na ní, co vše je pro ochotna udělat. A ona strašně chce, plní si tak jednak svůj dávný sen, a zároveň tak umlčí svého životního partnera, který její tříleté marné působení na trhu s uměním nehodlá dále snášet, protože výpis pohybu na účtu Loren jasně usvědčuje z nerentabilního chování, které nehodlá dále snášet. Loren ve svatém nadšení přistupuje majiteli jednoho z obrazů Jacksona Pollocka na podmínky prodeje, které pro ni znamenají možnou ztrátu, dluh či prodělek ve výši 2 miliónů dolarů.

Výše zmíněný obraz a jeho případná koupě resp. prodej je katalyzátorem již dlouho recyklovaných vztahů mezi Mindy a Kelem, Phyllis a Mannym, ale i samotnou Loren v soužití s Gerrym. Je tu pak ještě kunsthistorička Diana, která jako singles řeší svůj vyhraněný vztah k firmě, pro kterou pracuje.

Loren musí kvůli úspěšnému prodeji podstoupit lesbickou show s Mindy před jejím partnerem Kelem, který již, kvůli nepovedenému plastickému zvětšení penisu, není schopen klasického pohlavního styku. Dále pak bizarní sex s Mannym s připínacím dildem. Na základě sexuálního zážitku s Mindy pak musí vyřešit situaci, kdy se Mindy do Loren zamilovala, opustila Kela a prostřednictvím koupě obrazu chce získat Loren.

Spleteneč vztahů v této konverzační komedii je obohacen silnou nadsázkou autora, které většinou inscenátoři přečetli a snaží se v inscenaci konkrétně naplnit. Poctivá snaha najít všechny zásadní opěrné body předlohy přináší své ovoce, i když je někdy jejím vedlejším a nechtěným produktem. Někdy málo klenuté oblouky postav dané autorem se snaží herci spolu s režisérem uchopit a převést do jednotlivých situací. Nejmarkantnější je to vidět v práci na postavě Mindy, která postupně sundává svou masku a odhaluje svou pravou tvář, odhaluje své nitro a ukazuje tragédii svého dosavadního způsobu života. U ostatních postav to není znázorněno v takové míře, ale jistou zkratkou jsme schopni „poodhalit“ i ostatní postavy děje a snažit se s nimi ztotožnit. Vedení herců v postavách, které jsou typologicky velmi dobře obsazeny, můžeme rozdělit na dva přístupy. Jednak na přístup racionální, kdy sledujeme herce, kteří pracují přesně a poučeně v dialozích i situacích s načasováním i kontrapuntem ve slovním i tělesném jednání (Loren, Mindy, Gerry) a dále na přístup intuitivní, kdy se vychází z daných obsazených typů herců, kteří přistupují k postavě skrze svou hereckou osobu (Kel, Phyllis, Manny a Diana).

Problém vyřešení otázky jednak scénografie, ale i nejednoznačného způsobu řešení prolínání prostorů trochu překáží v komunikaci a retarduje

Příjemné představení, které udrželo mou pozornost až do konce. Ničím neurazilo, ale ani nic zásadnějšího nepřineslo. Oceňuji elegantní řešení těch ošemetnějších situací, decentní výstavbu se správnou mírou taktu.

Vítěk Štěpán

S potěšením musím konstatovat, že téměř na všechny v programu navržené zážitky musím odpovědět kladně a nikoliv chladně. Smál jsem se, pláč jsem ustál, pobouřen jsem nebyl, názor už si tříbím tím, že o tom přemýšlím. Závěrem děkuji inscenátorům za odvalu a míru vkusu.

Jiří Suk

Jakou cenu má obraz
Jakou cenu má vztah
Jakou cenu má lidská důstojnost
Jakou cenu má život
Jakou cenu mají peníze

Vědí ti nejsilnější, že je „zakázáno brát s sebou cokoli do hrobu“. Představení, které dokáže klást dobré otázky. Proto mu i leccos promíjím.

Jan Milota

rytmus inscenace. Pollockův obraz jako „corpus delicti“ inscenace je ještě před svým vydražením „zčizen“ z jeviště.

Opuštěná Loren končí v melodramatickém až lehce kýčovitém závěru opuštěná a zcela bez prostředků. Šla neúnavně a poctivě za svým snem, stejně tak jako divadelníci ze Sokolova. Na rozdíl od Loren však nezůstávají opuštění a doufejme, že jim ty jejich „prostředky“ vydrží nejméně do nějaké další inscenace. Alespoň bych jim to přál.

Jaromír Hruška

Vidíte na Štěpánovi některé divadelní rysy, které jste v jeho věku měl?

Radvan: Nechci ho chválit, ale cítím z něj, že ví, že herec na jevišti musí nějak existovat, musí se nějak vyjadřovat. Že nejde jen o to hercům něco přikazovat, ale že si s ním člověk musí hrát, lidsky se s ním domlouvat. Už v inscenaci Bez kyslíku, kde byli tři herci, mě potěšilo, že si to objevil sám. Jeho inscenace vnímám přes herce a myslím, že ta práce je velmi poutavá. To považuji za nejdůležitější. I když se všechno vždycky vyjde na sto procent.

Kdybyste spolu měli strávit večer v obýváku, shodli byste se na programu v televizi?

Štěpán, Radvan: Ano.

Štěpán: Třeba formule. Nebo Kulový blesk.

Radvan: Možná, že bychom se shodli i na intimním osvětlení.

Štěpán: To rozhodně.

Zpravodajem proběhla informace, že na místní plovárně byl spatřen vzácný druh vorvaně páclovského. Nemáte s ním něco společného?

Radvan: Mě hrozně potěšilo, že se konečně zveřejnilo moje jméno v souvislosti s vodou. Ale bohužel teda... Zítra se tam zajdu podívat a zjistím to.

-jip-

WEB

Všechna čísla zpravodaje, fotogalerie z jednotlivých představení a další informace o Divadelním pikniku Volyně 2012 najdete na webových stránkách přehlídky:

www.divadelnipiknik.cz

PROGRAM

ANKETA

KDY A KDE JSTE BYLI NAPOSLEDY NA PIKNIKU?

Já určitě nedávno. Miluju, když přijde jaro, pak vyhledávám jakýkoliv park, můj oblíbený v Praze jsou Riegrovy sady.

Na klasickém pikniku jsem nebyl pár let, ale takový pikniky, pikničky jsou celkem pravidelný, kdy s přáteli a jejich dětmi chodíme do přírody, kde lezou mravenci, které tedy nemám rád, ale jsou to velice příjemná odpoledne v parku...

Naposledy u nás doma minulý týden, pořád jezdíme někde na pikniky, my jsme hudebně divadelně šílení lidi.

Musím se přiznat, že jsem na pikniku nikdy nebyl. Teď tady jsem poprvé. Když vidím nějaký skvělý film, kde pořádají piknik, tak si řeknu, že by to mohlo být fajn, ale já jsem strašně pohodlný člověk, při představě, že bych seděl půl hodiny na zemi, si to zase hnedka rozmyslím...

Tento rok jsem ještě nebyl na pikniku, zřejmě naposledy minulý rok v létě. V Karviné máme výborný park, máme tam i lázně, to málokdo ví, máme tam rehabilitační sanatorium a tam je park a tam se dá nádherně piknikovat.

Neďele 13. května 2012

NN 10.00 Divadlo NABOSO Boskovic / režie: Tomáš Trumpeš
Jáchym Topol: Uvařeno

K 11.30 V.A.D. Kladno / režie: V.A.D. Kladno

Lupinec & co.: Píseček
NN 14.30 Diskuse (Uvařeno, Píseček)

Čtvrtek 17. května 2012

NN 19.00 De Facto Mimo Jihlava / režie: Martin Kolář

Pierre-Henri Cami: Kleštěnec z pralesa
NN 21.30 Diskuse (Kleštěnec z pralesa)

Pátek 18. května 2012

NN 10.00 Kladina Kladno / režie: Jiří Homola - **Jiří Homola: Sborovna PŘEDSTAVENÍ PRO NE-MOC ZRUŠENO, JEDNÁ SE O NÁHRADNÍ INSCENACI**

K 17.00 Divadlo Kámen Praha / režie: Petr Macháček
Petr Macháček: Deus ex offo

K 20.00 DS Karel Čapek Děčín / režie: Jiří Trnka
Alina Nelega Cadaridu: Amalia dýchá zhluboka aneb Internacionála
NN 22.30 Diskuse (Deus ex offo, Amalia dýchá zhluboka)

Legenda: NN – Na Nové, K – Kino, Nám = Náměstí Svobody, S – Semináře, PL – Plovárna

Zpravodaj XXI. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní piknik Volyně 2012. Redakce: Lenka Huláková, Petra Jirásková, Jan Švácha, David Slížek. Vydává Městské muzeum a kulturní centrum ve Volyni.

Náklad 150 výtisků.

Zpravodaj je tištěn na barevném multifunkčním zařízení KONICA MINOLTA bizhub C220 firmy ZM Servis České Budějovice.